

Cēsu Izstāžu namā aplūkojamas četras izstādes

No 19.augusta līdz 11.septembrim Cēsu Izstāžu namā apskatāmas četras izstādes - Kaspars Perskis "Cilvēks, kurš soļo"; Kristīnes Rozenbergas izstāde "Upe ir atgriešanās"; Inese Brants darbu izstāde "Porcelāns. Virsglazūra" un Bernadetas Alpernas izstāde "Akmeņu otrā dzīve". No 19.augusta līdz 11.septembrim Cēsu Izstāžu namā apskatāmas četras izstādes - Kaspars Perskis "Cilvēks, kurš soļo"; Kristīnes Rozenbergas izstāde "Upe ir atgriešanās"; Inese Brants darbu izstāde "Porcelāns. Virsglazūra" un Bernadetas Alpernas izstāde "Akmeņu otrā dzīve".

Kaspars Perskis "Cilvēks, kurš soļo"

Kaspara Perska daiļrades pamats ir aizraušanās ar cilvēka tēlu. Viņa darbos portretēti gan tuvākie draugi, gan arī mākslinieka fantāzijas radīti tēli un figurālas kompozīcijas.

Kaspara Perska darbos vērojama cilvēka iekšējās pasaules pulsācija no trakojošas uz mierpilno. Tumšajos ahromatiskajos darbos jūtams metafizisks strāvojums, kas norāda uz autora virzību pretī neapzinātajam. Ekspresīvs klusums-melns, pelēks, balts.

Kaspars Perskis studējis glezniecību un 2006. gadā ieguvis maģistra grādu Latvijas Mākslas akadēmijas Kristapa Zariņa figurālās glezniecības meistardarbnīcā.

Izstādēs piedalās no 1994. gada. Mākslinieka darbi atrodas privātkolekcijās Latvijā, Krievijā, ASV, Eiropas valstīs, Japānā u.c.

Kristīne Rozenberga "Upe ir atgriešanās"

"Izstāde ir veltījums manai pilsētai." Atgriešanās Cēsīs un dzīve pie Gaujas bija iedvesma veltīt izstādi upes un ūdens tēmai. Gaujas gleznainie skati ir iedvesmojuši dažādus māksliniekus, tai skaitā manu vectēvu - mākslinieku Jāni Rozenbergu un tēvu - mākslinieku Pēteri Rozenbergu. Gauja plūstoša, ne mierīga, ne viegla, bet vienmēr cita. Savos darbos centos nofiksēt, kādu būtisku mirkli, un pievienot nedaudz fantāzijas.

"Izmantoju dažādu tonalitāti upes, ūdens noskaņai. Tehnika šoreiz izvēlēta pastelis un zīmulis, kā arī man pašai bija interesanti strādāt uz ādas. 2 darbi ir gleznoti eļļas tehnikā, kas priekš manis bija jaunums, jo līdz šim esmu strādājusi tikai ar akvareli."

Kristīne Rozenberga (1976). Dzimusi Cēsīs. Absolvējusi Rīgas Dizaina un mākslas vidusskolas keramikas nodaļu, Latvijas Mākslas akadēmijas Vizuālās mākslas nodaļas grafikas maģistrantūru. Izstādēs piedalās kopš 1999. gada. Skolotāja Cēsu mākslas skolā.

Inese Brants "Porcelāns. Virsglazūra"

Inese Brants ir viena no Latvijas porcelāna zvaigznēm. Viņas specializācija ir porcelāna apgleznošana, ko Inese ne tikai praktizē, bet arī pēta teorētiski un māca citiem; ar to viņu pazīst ne tikai Latvijas, bet arī Eiropas keramikas un porcelāna mākslas vidē.

Savos darbos Inese Brants apcerīgas un klasiskas, plaši aprobētas tēmas spēj pasniegt oriģinālā mākslinieciskā risinājumā un augstvērtīgā tehniskā izpildījumā sarežģītās un darbietilpīgās porcelāna apgleznošanas tehnikās, radot bau-dāmu rezultātu gan mākslas dekorativitātes mīļotājiem, gan filozofiska kodola meklētājiem.

Izstāde savā ziņā ir atskaites punkts mākslinieces dzīvē, kad daudz ir piedzīvots, izdarīts, radīts, iemācīts un arī aprakstīts, un ir laiks paskatīties uz padarīto nodot citiem un paskatīties no malas.

Izstādē „Porcelāns. Virsglazūra.” redzami pēdējo gadu darbi, no kuriem lielākā daļa bija apskatāmi arī 2015. gadā, mākslinieces perso-nālizstādē Rīgas Porcelāna muzejā.

Inese ir ne tikai porcelāna mākslas speciāliste, bet arī talantīga rakstītāja. Rīgas Porcelāna muzeja izdotajā monogrāfijā „Inese Brants. mīlestība uz mūžu. Apgleznots porcelāns” ietvertie porcelāna apgleznošanas tehniku apraksti saistošā veidā iepazīstina ar šī mākslas veida praktiskām un mākslinieciskām niansēm. Savukārt autores bagātīgā biogrāfija ir kultūrvēsturiski ietilpīga lasāmviela, kas sniedz ieskatu Ineses paaudzes mākslinieka dzīvē un iespējās Rīgā, Latvijā ar tās politiskajiem un

ekonomiskajiem apstākļiem; tā ir lielisks laikmeta raksturotājs.

Bernadeta Alperna "Akmeņu otrā dzīve"

Sinagogu ēkas, kas kādreiz bija organiska Eiropas ebreju kultūras un reliģiskās dzīves sastāvdaļa, joprojām atrodas vēsturiskajās Eiropas pilsētās. Šodien, esot pārbūvētā vai pussabrukuma stāvoklī, tās līdzinās tukšām čaulām, kam atņemtas to kādreizējās funkcijas. Dažkārt varenas, citkārt pieticīgas un funkcionālas, šīs ēkas, kas kādreiz kalpoja reliģiskai kopienai, tagad tiek izmantotas kā koncertzāle, muzejs, mēbeļu veikals, olimpiskais sporta centrs, policijas iecirknis, ugunsdzēsības stacija un pat ķīmiskā tīrītava. Divās no tām pat atradu katoļu baznīcu un mošeju.

Mans projekts sākās ar dzimtas vēstures izpēti. 18 gadu vecumā mans vectēvs, dzīves apstākļu mudināts, bija spiests ar vecākiem no Šārbogārdas pārcelties uz Budapeštu. 65 gadu vecumā viņš lūdza manu tēvu doties uz Šārbogardu, lai atrastu savas bērnības mājas. 2002. gadā vectēvs aizgāja viņsaulē, nepagūdam īstenot šo ieceri. Pēc vairākiem gadiem, kad biju Kapošvāras universitātes studente, divu gadu garumā man nācās divreiz nedēļā šķērsot Šārbogardu. Par spīti tam, es nekad neizkāpu no vilciena, kaut arī iekšēji to vēlējos izdarīt. Beidzot, pēc pāris gadiem, es nokļuvu Dunaūjvārošā un sapratu, ka atrodos pavisam netālu no vectēva dzimtās pilsētas. Tā kā vectēvs bija pametis Šārbogardu pirms 71 gada, pilsētas domes darbinieki nespēja man palīdzēt atrast māju, tomēr par laimi, man izdevās atrastu ielu, uz kuras šī māja savulaik atradās.

Pilsētas vecā sinagoga atradās uz šīs pašas ielas. Kad ieraudzīju, ka tās telpas aizņem lietotu mēbeļu un apģērbu veikals, manī iekšēji kaut kas izmainījās.

Šārbogārdas ebreju kopiena izveidojās 18. gadsimtā, bet sinagoga tika pabeigta 1879. gadā. Līdzās tai atradās pamatskola un rabīna dzīvoklis. Kopiena, kas sastāvēja no 500 cilvēkiem, tika iznīcināta 1944. gadā holokausta laikā. 235 Šārbogārdas ebreju vārdi ir ierakstīti Yad Vashem holokausta memoriāla upuru sarakstos. 34 izdzīvojušie Šārbogārdas ebreji pēc kara mēģināja atjaunot kopienu, tomēr bez panākumiem. 1960. gadā Šārbogārdas sinagoga tika pārdota. Ēkas bēniņos joprojām ir atrodamas reliģiskās grāmatas, kas netīrumu un putnu mēslu ietekmē pamazām iet bojā. Šodien celtnes īpašnieks ir kāds rumāņu vīrs. Pirmajā stāvā teju nekas vairs neatgādina par ēkas sākotnējo izmantojumu, tomēr logi ir līdzīgi tiem, kas Jeruzalemē rotā Zelta vārtus.

Tieši šeit, Šārbogardā tika radīta pirmā šī cikla fotogrāfija, pēc kuras, sadarbībā ar žurnālistu Ronenu Dorfanu tapa raksts avīzē Israel Hayom. 2013. gadā es saņēmu Eiropas Ebreju kultūras asociācijas stipendiju, lai dotos radošajā ceļojumā pa Eiropu, pētot un dokumentējot sinagogu ēkas, kas šodien kalpo citiem mērķiem.

Bernadeta Alperna ir dzimusi 1987. gadā Budapeštā. 2012. gadā māksliniece beidza Kapošvāras Universitātes Mākslas fakultāti, saņemot preses fotogrāfa un fotoredaktora

diplomu. Viņas fotogrāfiju cikli galvenokārt atspoguļo ceļojumos gūtos iespaidus. 2008. gadā viņa piedalījās “Sirius” stipendijas programmā Ziemeļdānijā, pēc kuras pārcēlās uz Angliju. Tur, pētot cilvēka un ainavas mijiedarbi, viņa radīja fotociklu “Identitāte ainavā”. Šī tēma tika vēlāk izvēsta mākslinieces diplomdarbā, ko viņa “MASA” stipendijas ietvaros turpināja veidot Izraēlā, pavadot tur pusgadu. Ceļojums pie savām ebreju saknēm izvērsās par plašākiem miera meklējumiem ainavā un nemiera skarto reģionu iedzīvotāju dokumentāciju.